

Arrest

nr. 135 900 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 juni 2014 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging. De bestreden beslissingen werden aan verzoeksters betekend op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DUPRÉ, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2009 diende de echtgenoot van eerste verzoekster, A. S. en vader van tweede verzoekster, A.G. een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 15 september 2010 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) aan de heer A. S. (referentiepersoon) de vluchtelingenstatus toe.

Op 20 december 2010 werd de referentiepersoon in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 7 december 2015.

Op 10 december 2013 dienden verzoeksters een aanvraag in voor een visum lang verblijf – type D bij de Belgische ambassade te Ankara (Turkije).

Op 3 juni 2014 weigerde verweerder de afgifte van het visum lang verblijf – type D aan beide verzoeksters.

De thans bestreden beslissingen worden identiek gemotiveerd, deze luiden als volgt:

“(…) Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat op 10/12/2014 visumaanvragen gezinshereniging werden ingediend op naam van A. S., geboren op 01/01/1961 en haar dochter A. G., geboren op 06/04/1996, beiden van Turkse nationaliteit, om respectievelijk hun echtgenoot en vader A. S., geboren op 05/05/1961, erkend vluchteling van Koerdische origine in België te vervoegen.

De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de heer A., echtgenoot en vader van de visumaanvragers, tewerkgesteld is bij het OCMW Koksijde sinds 16/06/2013 en dit als werkervaringsklant in het kader van art 60§7 van de OCMW-wet. Echter, in dergelijk geval mag de duur van de tewerkstelling niet langer zijn dan de duur noodzakelijk voor de tewerkgestelde persoon om volledig te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Dit houdt in dat deze tewerkstelling dan ook tijdelijk is om vervolgens te kunnen genieten van sociale uitkeringen. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in art 10§5 van de wet van 15/12/1980.

Daarenboven adviseert het Parket van de Procureur des Konings te Brugge om geen rechtsgevolgen te verlenen aan het huwelijk tussen A. S. en A. S. gezien zij niet in de mogelijkheid waren om een onderzoek te voeren. Bij een volgende visumaanvraag dient dan ook een interview met mevrouw te worden afgenomen. Gelet op bovenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet en worden de visumaanvragen geweigerd.

Motivatie

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. • Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht impliceert een onderzoek naar de toepasselijke wetsbepalingen, deze zijn *in casu*:

Artikel 10, § 2, derde en vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het determinerend motief van de bestreden beslissingen is dat de te vervoegen vreemdeling niet op afdoende wijze zou bewijzen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoeksters menen dat de beslissingen onredelijk werden genomen. Ze betwisten dat hun echtgenoot, respectievelijk vader niet op afdoende wijze bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. Ze wijzen erop dat de arbeidsovereenkomst die hij heeft afgesloten op 13 september 2013 met het OCMW, een arbeidsovereenkomst is van onbepaalde duur. Ze stippen aan dat de referentiepersoon heeft aangetoond te beschikken over een gemiddeld maandinkomen van 1390 euro per maand. Verder erkennen zij dat het gaat om een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet maar stippen aan dat deze tewerkstelling het doel heeft om de betrokkene in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Tot slot leggen zij de nadruk op het feit dat de referentiepersoon erkend vluchteling is en er bijgevolg soepele regels voor hem dienen toegepast te worden.

De Raad wijst erop dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86/EG). Met betrekking tot de bestaansmiddelen stelt de Richtlijn 2003/86/EG in artikel 7, 1, c als volgt:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder c), kunnen de lidstaten bijgevolg verzoeken om bewijs dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

In de zaak Chakroun (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, § 43) oordeelde het HvJ: "*aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan (eveneens HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, § 74)*". Het Hof van Justitie bepaalde ook dat deze bevoegdheid moet worden uitgeoefend tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3 van het Handvest, op grond waarvan de lidstaten de verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken met het belang van het kind en de bevordering van het gezinsleven in gedachten (HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11, § 82).

De stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten moeten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Volgens de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 COM (2014) 210 final kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan "*om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk.*"

In casu stippen verzoeksters aan dat op het arbeidscontract van 13 september 2013 van hun echtgenoot/respectievelijk vader wordt vermeld dat het om een arbeidscontract van onbepaalde duur gaat waardoor de referentiepersoon 1390 euro per maand verdient. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier. Tegelijk erkennen zij dat dit gaat om een tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet hetgeen, zoals verweerder aanstipt in de nota met opmerkingen, een arbeidsovereenkomst is die van rechtswege een einde neemt wanneer de werknemer zijn rechten binnen de sociale zekerheid kan openen. Verzoeksters wijzen er eveneens op dat deze tewerkstelling tot doel heeft de betrokkene in te schakelen in het arbeidsproces.

Dit vindt inderdaad steun in artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet waaruit blijkt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Artikel 10, § 2, 5e lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in principe familieleden van een erkend vluchteling niet moeten aantonen dat de referentiepersoon (de vluchteling) over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt onder de voorwaarde dat de verblijfsaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. *In casu* werd de aanvraag echter nadien ingediend, zodat de referentiepersoon wel moet aantonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Conform artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet zal de gemachtigde hierbij rekening houden met de aard en regelmatigheid van die bestaansmiddelen. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. *In casu* stippen verzoeksters aan dat verweerder enkel lijkt rekening te houden met het

contract van bepaalde duur dat hij had op grond van artikel 60 OCMW-wet sedert 13 juni 2013, terwijl de referentiepersoon eveneens na drie maanden daarop volgend een contract van onbepaalde duur kreeg, vanaf 13 september 2013 voor dezelfde werkgever. Dit wordt bevestigd door het administratief dossier, waaruit eveneens blijkt dat de referentiepersoon daarvoor nog een ander contract van bepaalde duur kan voorleggen, buiten het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Er dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon dus een aaneenschakeling van tijdelijke contracten kan voorleggen en dat het laatste contract hem een maandelijks inkomen verschafft van ongeveer 1386 euro netto per maand. Zoals eerder gesteld, sluit een aaneenschakeling van tijdelijke tewerkstellingen niet uit dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt stabiel en regelmatig zijn.

Verzoeksters stippen eveneens aan dat een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet bedoeld is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid. Verweerder stelt eveneens in de bestreden beslissingen en in de nota dat de tewerkstelling pas eindigt als de tewerkgestelde persoon volledig kan genieten van sociale uitkeringen, dus als zijn rechten binnen de sociale zekerheid worden geopend. *In casu* zou het, in het geval de herinschakeling in het arbeidsproces buiten tewerkstelling op grond van artikel 60 OCMW-wet zou falen, dan gaan om werkloosheidsuitkeringen. Het blijkt uit artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen niet *a priori* worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hieruit kan worden afgeleid dat ook nadien de inkomsten naar verwachting met regelmaat beschikbaar zullen zijn.

Verzoeksters stellen tot slot dat *in casu* de referentiepersoon een erkend vluchteling is hetgeen in de beoordeling moet worden meegenomen. Verzoeken om gezinshereniging moeten conform de interpretatie van het Hof van Justitie inderdaad met inachtnaam van de individuele aspecten worden behandeld, hetgeen steun vindt in artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG (Chakroun, §§'n 38 en 48). Verweerder betwist niet dat de referentiepersoon in België op 22 juli 2009 een asielaanvraag indiende en werd erkend als vluchteling op 15 september 2010. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen verbleef de referentiepersoon dus al bijna 5 jaar legaal op het grondgebied. Zoals aangestipt door verzoeksters geniet de referentiepersoon een maandelijks inkomen van ongeveer 1386 euro netto per maand. De individuele omstandigheden eigen aan de zaak impliceren *in casu* ook dat van dit inkomen maar drie personen moeten worden onderhouden.

Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet, meent de Raad dan ook dat de gemachtigde in zijn beoordeling van alle *in casu* relevante feitelijke gegevens op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, door louter te wijzen op de tijdelijke aard van de tewerkstelling en het feit dat deze tewerkstelling bij beëindiging aanleiding geeft tot het genieten van sociale uitkeringen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 juni 2014 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES